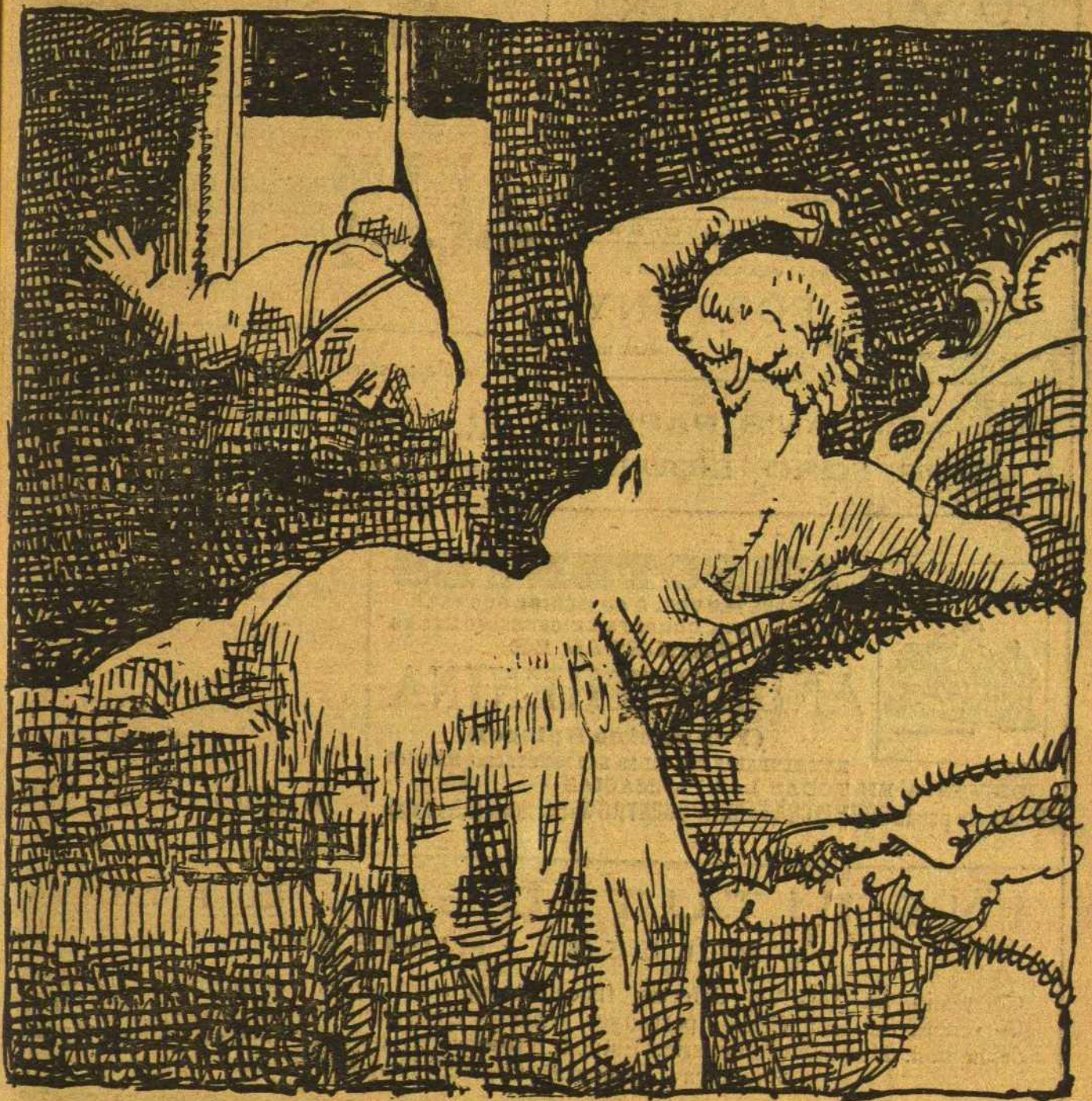


EL PAPOTIU



— Quin aspecte presenta?
— Me sembla que aquesta nit cauràn quatre gotes.

TEATRE NOVELTATS

Grandiós èxit de la companyia de
sarsuela i opereta, que dirigeixen
AMADEU VIVES Y PEP BERGÈS

ALCAZAR ESPAÑOL

Omíó, 7.—Gran Cafè Concert Restaurant a la carta dia i nit
Èxit verdaderament grandiós

LA FORTUNA LOCA

ROYAL CONCERT

Pabelló de Moda :: El Rei dels Musio-Halls

30 HERMOSES ARTISTES 30

Gran èxit de les vetilades en el nou

FOYER I SALÓ SPORT

Entrada lliure Restaurant a la carta Butaques gratis

Teatre Arnau MUSIC-HALL

Tots els dies seccions a les 5 i mitja tarde i 9 i mitja nit

ROSETA FORTUNY

Hermosos salons foyer :: :: Entrada lliure

DEMANEU "ANIS PAPITU"

I LICOR "ORO LÍQUIDO"



Articles per
a tota classe
de Sports

Pilotes

Tunmer
Special

RONDA SANT ANTONI, N.º 59



Marcelino Albiol

Fabricació de làmpares pel gas
i electricitat

Instal·lacions, reparacions

Lloguer i venda a plasso

— PONENT, 42 —

Pera ostres fresques i demés mariscs

EL CANTÁBRICO Santa Ana, 24

Obert dia i nit



IMPOTENTES

CONSULTEN VDS. A SU MÉDICO SOBRE LA
EFICACIA Y EL CARACTER INOFENSIVO DE LAS
TABLETAS DE
ANDROSTHENINA

(Yohimbina Spiegel)

RECOMENDADAS POR TODAS LAS EMINENCIAS MÉDICAS

DE VENTA EN TODAS LAS FARMACIAS

Fabricado por la CHEMISCHE FABRIK GUESTROW-Guestrow (Alemania)

Centre de venda al per ma-
jor de periòdics i setmanals
= i tota classe de llibres =

Corresponsal directe

Elisabets, 17, tenda

BARCELONA

Miquel Guerrero

INSTITUT D'ESTÉTICA

"BELLESA-HIGIENE"

Correcció de tots els defectes físics. Arrugues, taques i cicatrius de la cara.
Correcció del nas. Celles i pestanyes artificials. Extirpació del pèl moixi (*vello*). Mals
de la pell. Maquillatge artístic. Estucat. Desenrotlló dels pits. Bellesa de mans i peus
Manicura i pedicura etc., etc. Demanis follet:

RAMBLA DEL CENTRE, 7, PRAL. — CONSULTA GRATIS
— A LES 11. —

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Pelayo, 38

Hores, de 10 a 1

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

ESPANYA, trimestre. Ptas. 2

ESTRANGER, 8

Pago anticipat

Dels treballs publicats en son responsables els seus autors.—No's retornen els originals.



GUIA PAPITESCA

DE LA NOBLE CIUTAT DE BARCELONA

HISTORIA

Necesitariem cinquanta quatre PAPITUS per poguer-nos estendre en l'història de la nostra santa mare Barcelona y de la seva aimada filla, quins peus el mar besa, l'humida Barceloneta, mare a la seva vegada de la *Maquinista Terrestre y Marítima*, y del cònsul del masatge, en *Miquel Pedrola*, personatge tan il·lustre com ho puguin esser *Ròmul y Remo*, *Dafnis y Cloe*, *Julietta y Romea* (que diuen que diu un amic nostre), *Abelardo y Eloisa* y *Ferrer y Guardia* (q. a. c. s.)

Mes no divaguem i anem a emprendre, amb poques i ben plumejades ratlles, l'història de nostra casa.

Diuen els cronaires en les seves cròniques, que Barcelona, en son comensament fou fundada per *Amílcar Barca*, més *Barca* que *Amílcar* y la prova n'és, que encara queden *Sant Andreu de la Barca*, la *Barca*, perruqueria acreditada del districte del Born, la *Barca* del Apeles Mestres, la societat coral *La Barca*, y desgraciadament, la *Barcarola de La Gioconda* y amb més fortuna *La barca del pescador, que espera pescant sardina*.

Després dels cartaginesos, varen venir els romans i amb ells les romanes capritxoses, que es varen establir en l'*Eden Concert* del carrer Nou.

Els noms més cèlebres de cortisanes que han arribat fins a nostra època —època en la que encara abunden les saturnales, les lupercals, les bacanales y los liberales—, han estat: *Caya Flavia*, *Aspirina*, *Piperazina*, la *Maura* y la *Bella Paquetets*.

Amb les romanes varen venir també els armats amb el cèlebre capità *Manaya*, que tanta i tanta admiració li hem sempre guardat.

Després dels romans varen venir els gots y els vasos i més tard els moros que es varen fer rics venent dàtils i zapatilles. Varen construir ademés en el Passeig de Gràcia, una casa àrabe, de cinc pisos, que és de lo que hi ha que veure amb antiparres.

Mentrestant, varem tenir comtes amb totes les combinacions: en *Berenguer Ramon*, en *Ramon Berenguer*, na *Petronella*, en *Cap d'Estopa*, en *Cap de trons*, y finalment, el mai prou gloriós, en *Jaume lo Conquistador*, gran amic d'en *Montaner*, qui sempre que comensava a parlar, deia:

Com vos deia, Fontanelles,
el rei està molt fuinut...

I tots, tots eixos comtes, arrencaven d'aquell pelut d'en *Jofre lo Pilós*, que am sang gloriosa, al mateix temps que ens deixava per sempre les quatre barres, precursoras dels quatre mil barres que rodén avui dia

per nostres plasses i carrers, inventava d'una vegada i per sempre, l'escut, no tant sols de Catalunya, sinó de la *Catalana del Gas*.

Les barres y els barres encara son allà ont eren.

En 1714, Barcelona, caigué en poder de les tropes d'en *Felip V* y allí varem perdre jail les nostres llibertats y els nostres furs. Però això si, ens restà per sempre més en *Jaumet Borrás*, per recitar el monòlec *Mestre Olagner*, de mestre *Guimerà*.

Arrivem a comensaments del segle XIX i Barcelona se veu invadida pel francès y jai, que més ail el francès encara continúa.

En 1888, Exposició Universal y en 1914 exposició perpetua pels que tenen establiment, en les Rambles.

Y aquí termina la història
digna de eterna memoria.



L'ensenyança primaria



ONYA Encarnació, viuda en terceres nupcies d'un confiter del carrer de la Primpcesa que s'havia fet ric amb uns confits purgants i reconstituents a la vegada, estava abans d'ahir conversant amb donya Reparada, que, com a tal, era molt reparada en tot.

—[Es un fàstic, donya Encarnació; ditxosa de vostè que no té fills ni filles!

Avui dia, per pujar un fill, no vulgui saber els maldecaps que es passen...

Però com que donya Encarnació volia sapigue els maldecaps que es passen, contestà:

—Digui, digui, donya Reparada!

—Rès, que ja li he dit, es un fàstic. L'altre dia vaig poguerme convencer de lo malament que està l'ensenyança en les escoles: no se'ls ensenya rès, als fillets de Deu.

Afiguris que vaig trobar una carta que la nena escrivia al seu novio i deia:

—«Estoy deseosa de poseer tu dicha»... Y escrivia dicha amb la d que semblava cap per vall...

!...!



Coscs rares

—Quins son els tres pobles que no son pobles?

—La Selva, Pineda i Horta.

—Quin es el poble dels dropsos?

—Bagà.

—Quin es el poble que figura que tots els habitants son goços?

—Vila de Cans.

DE CALA VILA

EN VEGA I MARCH

En Vega i March es un xicot simpàtic, de lo més llampant i presentable de la seva minoria. Moreno de fer patir i amb una barba negra que l'hi don un sagell berebere, que ni en Juncal, el moro honorari de la casa;

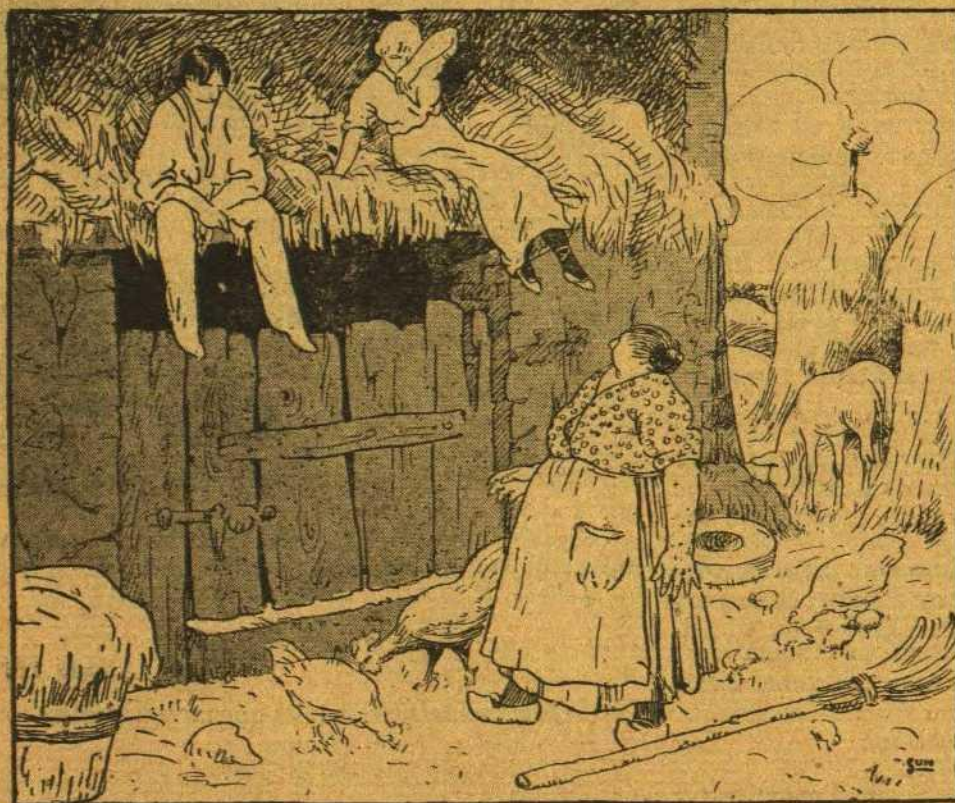


en Vega inspira confiança, i un mentalment el col·loca desseguit en el «grupo» dels conformes.

En Vega i March no es del «montón» i quant paria, que no és gaire sovint, sembla que tingui raó. Es ben al revés del que succeix a mols dels seus «correligionaris».

En Vega i March es regidor radical per una d'aquelles coses estranyes que solen succeir quan un menys se les pensa. El seu radicalisme, es

tendre, acabat de fer, com els llenguets de mitja tarde, si be tenim de reconeixer que sempre ha tirat cap a l'esquerra. Això de la frescura del seu radicalisme fa que amb prou feina el coneguïn els seus companys de minoria i que els seus capitosos no'l mirin com un rival perillós.



—Què feu aquí, desvergonyits?
—Eil m'hi ha fet pujar.
—I tu hi has pujat?
—Sí, porque m'ha dit que si no pujava a la pallissa, eil m'en clavaria un altra... I jo, porque no me la clavés!...

Es arquitecte. Un hom que és arquitecte, i no dels neules (que en la nostra ciutat abonden més que's bolets després d'un xafec...) està fet a seguir ratlles dretes, salvo rares excepcions (en Gaudi, per exemple).

Calculin vostès lo que patirà en Vega tenint que sacrificar les seves costums rectilínees a les girangoses i sinuositats de la política municipal, més tenebrosa i enrevesada que la firma d'un notari vell.

Mes com que'n Vega, además de regidor den Lerroux es catedratic de no sabem què a l'Escola de Belles Arts i en aquella enlairada casa (5 pisos, 640 esglaons) també sol haver-hi bullit de tant en tant, sigui per en Folch i Torres n.º 18, sigui per l'antropomètric Puig i Cadafalc o per qualsevulga altra celebritat per a la exportació, és possible que'n Vega vingui ja bregat a les batusses i no quedi mut i fixant-s'hi com un Muñoz o un Esteva.

Sigui com sigui, reconeixem que en Vega no és dels nostres. Es massa seri, massa tibet, massa... En fi: no és papitesc ni papitable, i això, en el temps que correm es més defecte que'l ser bona persona, en el mal sentit de la paraula.

En Vega no arribarà a «quefa» per aquet camí. En Juncal, papitesc per excelencia, ha estat a punt d'arribar-hi.

L'Oriol Martorell es un regidor aimant de la barrila. Les sotregades de la política de casino, quasi no l'afecten, i s'en riu de lo que'l rodeja i s'en fum de la virolla.

L'altre dia, quan el nostre decoratiu batlle anava a aixecar-la, el trempat Martorell va fer seguir la sessió parlant de cotxes i automòvils i talons i mitjes-soles, enredant a radicals i regionalistes i fent-los xerrar dugues hores. Ell miraba la seva obra, com Nerón després delincendi, i reia...

Val a dir-ho. El esser independent té també les seves ventatges.

En Pic ha fet un pic d'home i ha canviat de lloc als directors de mercats. Dies enre, els deu directors afectats per la mida, que a molts no els anava a mida, esperaven al defora del quartet d'Hisenda la decisió del gran Pich i Pon.

Baixant l'escala, un d'ells deia: «Vatú en Pich! M'ha enganyat amb bones parau es i al últim m'ha ficat al Ninot!»

En Muntanyola vol que aquest any el Carnestoltes sigui a l'europea i es faci barrila amb modos i un s'engres-

qui amb la benevolensa de la Lliga.

Un grapat de periodistes, dels que per anar cada dia a la Casa, en saben més els reconcs que no l'econòmic Mata, va fer l'altre dia en col·laboració un projecte de mascarada municipal i urbana del que'n farem cinc cèntims.

El carnestoltes seria el nostre batlle, vestit de cacaúta amb l'imprescindible vara de sota l'ala. En Francesc, el seu secretari anirà al radera per a rebre comissions i dir-los-hi... «El Sr. Arcalé està ocupadísimo...»

Seguiria en Pich de fantasia elèctrica o de Cicerón, com vulguin. L'hi farien escolta en Riera i en Llanza vestits de «kabila» i en Millán a la Lluís XV. En Carcereny aniria de marino, nadant entre dos aigües.

Vindrien després en Vidal i Valls, de Comendador; l'Abadal de «bacallà a la llauna» (modelo de la casa Vilaseca); en Rosés, en Nolla i en Ripoll, de «tres gracies»; en Serra, de bailarina; en Vallet, de cucurulla; en Grañé, d'Anguila; l'Andreu de còmic sense contracta; en Bofill, de «vate»; en Puig i Alfonso, d'urbano; en Matons, de «pampero»; en Dessy, de «conservador»; en Juncal, de moro barato; en Colominas, de «rebelde»; en Polo, de «Figueras»; en Figue-roa, de bebé; en Fuster, de revolucionari; en Rocha, de «amigo incondicional»; en Muñoz, de banquer; l'Esteva, d'ànima en pena; en Fabra, de canti de Vilafranca...

No'ls sembla que fora un número atraient i que donaria peles?



Els robos i els lladres

Denunciem els següents:

—El goç lladre.

—Ai, lladre, què m'has dat?

—Te pendran el número.

—«El ladrón de honras».

—Robar hores al treball.

—M'has robat el cor.

—Apaga aquest lladre que crema.

—Hi ha compositors que roban música. Agafeu-los!

—Els que juguen al dòmino *mano a mano* han d'anar a robar fitxes.

—Una dona amb poca roba ens roba la tranquil·litat.

—El carrer de «Robador» i el carrer de Perot lo lladre.

—Adeu rata meua.

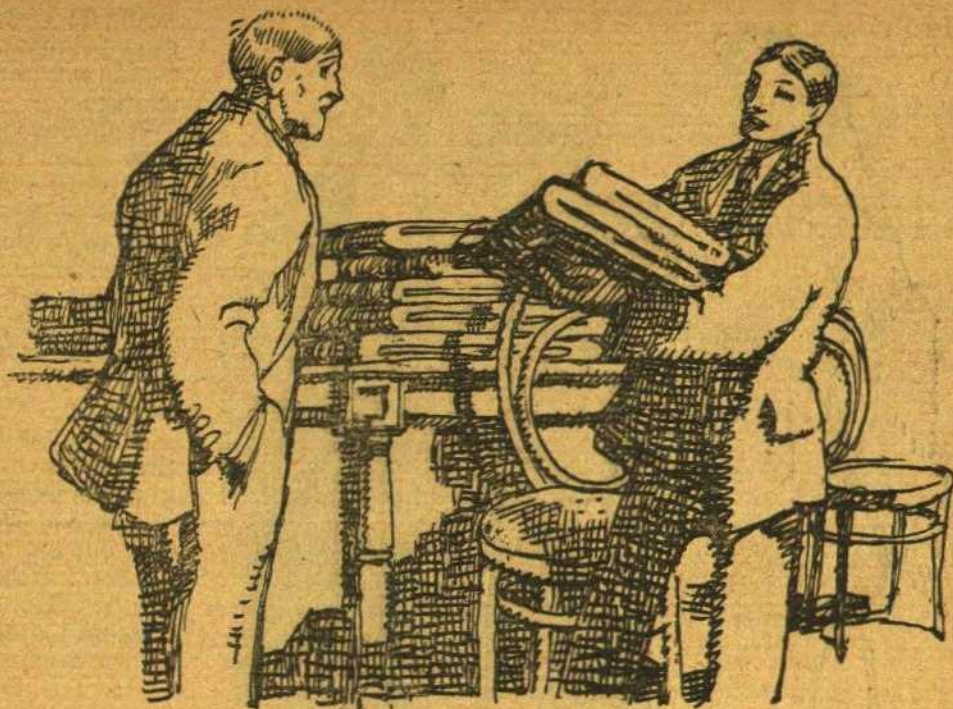
—Estic prenent el sol.

—La rata pinyada.

—Apa, ché, ves a chitarle.

—No'm prenguis el pel.

—El metge ens pren el pols.



—Noi, aquella viada és un forat que hi podem col·locar moltes peces.

De "El Diluvio" del dia 25 de Janer de 1914

«Roma, 24 (11'32 noche).—La Tribuna dice que el Papa se encuentra muy mal.

Il Giornale d'Italia dice que el Papa se encuentra muy bien.»

«Madre e hija desean un joven para dormir con muy buenas referencias. Valdoncella, 8, 2.º, 2.º.»



Ja ho veuen quines notícies venen de Roma. Ja tenen raó de dir que els metges no s'entenen mai. L'un diu una cosa i l'altre ne diu un altre. Igual fan els periòdics. Lo més pràctic és lo que diu l'anunci de la mare i filla que demanen un jove per a dormir amb bones referències. Suposem que les bones referències els hi hauràn de donar les dispeseres que l'hagin tingut a dormir.

Gran i galant concurs DE "PIROPOS", EN CATALA PIROPS

Primer premi: 25 pessetes al millor pirop.

Segon premi: 10 pessetes al que'l segueixi en ordre de mèrit.

Clausura el 28 de febrer vinent

LA REDACCIO



—Noi, la Luisa me sembla que ja ha fet atots.
—Me sembla que encara en pot fer algun altre.

LES HORES D'AMOR SERENES



QUESTA setmana ha sigut una afirmació del «yo reinaré» lema que fa referència a la força amb que ha dotat la naturalesa a un aparell orgànic del còs humà desacreditat per les seves malifetes, de les quals més d'una raspa en plora les conseqüències i de quines conseqüències el mateix aparell en plora algunes vegades.

Oh! sí que ho han sigut de serenes les hores de l'amor nocturn aquesta setmanal...

Hi ha hagut clarors de lluna per a *Pierrots* i *Colombines* i a la lluna del cel, han respost moltes llunes de la terra i la Vía Làctea del firmament ha descendit a la nostra Barcelona, inondant el *casco* antic amb la seva poesia. Han sonat cascabels aquí a la terra...

A la sortida dels balls de disfreses, algunes noies-flors han deixat de ser-ne. Molts *correguts* o *corrits*, han fet cap i qua jugant amb els dominós i altres si no han fet el passo, han tapat amb la *ficha* corresponent.

En aquestes dolces hores de l'amor, he volgut acompanyar a un cosinet que té divuit anys i encara no fila.

Acaba de sortir del col·legi. Li he fet un interrogatori minuciós. La seva ànima no està foradada per cap projectil deshonest. Crec que és un àngel.

Com que va confessar-me que quan veu una dona guapa s'hi sent atret i li sembla prolongar-se cap a ella psíquica i corporalment, he cregut necessari emportar-me'l en algun dels balls de disfreses per a que conegui el com, el què i el perquè de l'orgia barcelonina.

Hem anat al primer ball de l'Aurigemma.

Però, quin ball, senyors i senyores!... Allò semblava un certamen *pajaril* amb centenars de pardals i demés [volàtils] que passessin el cant.

Riguint-se del quart d'hora de les senyores!... Eren hores enteres, amb un *río revuelto* i una ganancia de *pescadores* que esparverava.

La *Bella Nena* va tenir el primer premi. Crec que una capsa de polvos. Ja li convenia. Estava... criminalment hermosa. Me van dir que anava disfressada de termòmetre. Res de mercuri. La mica de l'alcohol colorejat i amunt. En marcava molts sobre zero.

El Trío Delmonte, també hi era. Estava guardat militarment. El cosinet va dir-me que amb aquell trío i ell, podria fer un deliciós *cuarteto* per a entrar de Chopin... Potser és bufadó l'àngel del meu cosí?

La *Bella Lolita* i un entusiasta del Teatre català i gran arquitecte, feien com si ballessin. L'espectacle era edificant.

El pobre cosinet va treure'm al carrer.

—Sabs que penso que m'hauré trencat!— va dir-me.—Me sembla que m'surt la trenca-dural...—Afortunadament no va ésser res.

Amb el cosinet he estat a l'Eden.

—Entra—li he dit.—Aquí també veuràs moltes senyores, però si no les enquiertes no't mossegaran. Sabràs com en aquet lloc es té molt poc afecte a la roba. Les dones procuren prescindir-ne tant com poden i a no ser un gran amic de sastres i modistes que es dels que manen a Barcelona, alguna sortiria vestida d'Eva, aquella cèlebre senyoreta que [va] perdre al seu company per mor d'una poma, sense que se li acudís que amb una modesta pera podia resoldre de moment el seu capritxo.

—Entra, no siguis vergonyós. Com més cosins... Ja ho sabs.

El local està *espléndidamente adornado* lo mateix que si en Falés o en Vinyals hi haguessin ficat mà. Semb la plaça del Sol durant els dies de la festa major de Gràcia.

Què vam veure?

Sí, la *Cocherita* que'ns va ballar com... sempre; la parella del «Tango Argentino» que'ns varen obsequiar amb aquesta dansa anti-medular, la més bella de totes les que's fan i es desfan. El cosinet va dir-me que portava el compàs i no amb les mans ni amb els peus. Després la Chisperito amb allò del «¡Ay Nemesio!» que ha portat el mestre Padilla qui s'hauria de dir Maldonado perquè està afònic i diu que li ha vingut reuma articu-

lar. Per fi, la Helly 1.^a imitadora d'artistes gèliques i del país, ensiva acabar els quarts. El cosinet tornava a sentir-se la trencadura.

Segons confidències, allà on hi havia hagut el Trianon, hi funciona, d'*amagatolis*, una gran acadèmia de clarinet. Algunes coristes del Nou son assídues concorrentes i aventatjades deixebles. Crec que ja fan uns solos, que deixam encendre. N'hi ha una que fins s'ha atrevit a ensajar unes variacions.

—Cosinet, anem-hil

No t'enredis. Tu ara vens al món. Es precis que t'enteris dels perills del clarinet. Es aquest un instrument tan dolç i tan melós que aquell que s'hi aficiona es de-candeix com una espelma encesa...

• • •

Un per l'altre



causa d'inevitables exigències d'un deficient servei de comunicacions, cert viatjant català havia de fer nit a n'el poble X cada vegada que's dirigia a

una ciutat relativament propera, on hi conreuava un bon nombre de clients que li reservaven boniques comandes.

A la fonda de l'aludit poble, li donaven sempre la mateixa bona habitació, corresponent d'aquest modo a la seva assiduitat; però arribant-hi un cap vespre, va trobar-se amb la enutjosa sorpresa d'escaures a ésser la festa major, i estar l'establiment abarrodat de forasters.

El fondista se desfé amb excuses, dolentli de veres que fos difícil en-quibir-lo en un dormitori mitjanament passable, doncs donava la casualitat de que les habitacions estaven ocupades per matrimonis, lo qual equivalia a no poder resoldre el conflicte.

Rumia que rumiaràs, el negociador amb teca i llits va trobar i proposar una idea salvadora:

—Ja veurà, senyor Huguet; ara atino amb que hi ha un sol hoste que, ben pregat, li cedeixi un lloc an el seu llit, que per cert es de matrimoni; no obstant, es precis que a vosté no li repugni aquest arreglo, perquè l'hoste de qui li parlo, es... negre.

—Per mi, tireu al dret; tant me fa que sia negre com blanc; lo que jo necessito, es donar algún descans a n'els meus ossos capolats.

El negre va resultar ésser un subjecte raonable, que molt gustós cedi part del seu llit a n'el cansat viatjant.

Servia a la fonda un cambrer

més mal intencionat que un mico, qui sabedor de que el client y antic amic seu Sr. Huguet dormiria amb el negre, determinà jugar-li una bromada.

Amb ses traces i manyes, quant ja tothom era més de l'altre món que d'aquest, logrà entrar a n'el dormitori aon confiadament descansaven els dos representants de la Europa y de l'Àfrica; un grapat de sutje pel rostre d'el blanc, dexà consumat el propòsit igualitari qu'el murri d'el cambrer havia projectat realisar.

Arribada l'hora matinera d'ésser despertat pel mateix servent, el viatjant s'alsà amb el delit de qui ha de proseguir una marcha interrompuda per les circumstàncies; encengué la espelma, dexant el candelero demunt d'el lavabo; allavors veient estranyat a dins d'el mirall la pinta embetumada d'un home negre, no pogué estar-se d'exclamar:

—¿Vols-te jugar qu'aquell ximple, en lloc de cridar-me a mi, ha cridat a n'el negre?

• • •

ANUNCI.—Señora viuda sola desea único huesped o cede habitación independiente. Rambla del Centro, núm. 00, 3.º, 1.º.



—I la teva mare de qué fa?
—De Ramoneta.

NOU CONCURS DE CUPLETS

per a fer pendant al que ja vàrem obrir y premiar temps enrera

El concurs que aleshores vàrem obrir, era per a premiar lletra a la qual la Casa després hi va fer adaptar musica per medi d'un altre concurs. El present concurs s'obre per a premiar lletra adaptada a la musica del dia, o siga a les cançons més populars de Cafè Concert o Sarsuela que sonin més pels organillos, pels celoberts, per la Rambla i per els llocs d'expansió i esbarjo.

CONDICIONS

- 1.^a Queda obert un concurs per a posar lletra a la musica del dia.
- 2.^a No tindran opció als premis les composicions adaptades a la musica dels cuplets publicats al volum de *Couplets Papitu*, però si als publicats posteriorment an el setmanari.
- 3.^a El plaç d'admissió comença tal dia com avui i's clou el dia 31 de Març de 1914, a les vuit del vespre de manera que passada aquella hora podrem dir *que ja ha clos*, com se diu de certes senyores.
- 4.^a Hi haurà tres premis: Primer 75 pessetes a la millor cançó; Segon: 25 pessetes a la que no ho sigui tant, però que no tingui res de fula; Tercer: dos anys de subscripció franca al PAPITU.
- 5.^a No's tornen originals.
- 6.^a Si l'autor vol, el seu nom se publicarà en lletres de motllo, perquè pugui ensenyar el motllo a les senyores.

El nostre Esperat Folletí

Hem rebut moltes cartes preguntant quant començarem el folletí; tenim el gust de respondre-les totes plegades amb aquesta proclama:

Se fa saber que començarem la publicació tant desitjada de les endevinalles, un dels grans èxits del colossal PAPITU.—Aquesta publicació *entrecuixarà* amb una serie de *Contes* de varis autors, entre els quals hi figura el papitesc Boccaci. Al dir que *entrecuixarà*, volem dir que una setmana sortiran les endevinalles i l'altra el contes, formant dos tomos apart que seràn tomos de *tomo i lomo*.

La Casa, per que els llegidors no puguin dir que'ls hi fa gastar els quartets dues vegades, *no publicarà* els tomos del nostre folletí apart, sinó que se'n farà una tirada justa i cabal per a ser intercalada en els números de la revista que en quant a sicalipsis de bona llei no hi ha cap revista que li passi la mà per la cara, perquè en aquestes questions sicalíptiques, no més se deixa passar la mà per la cara per les coupletistes de Cafè Concert i per algunes senyores de l'aristocràcia.

No publicarem, doncs, l'hermosa literatura de la nostra Biblioteca en tomos destinats a la venda; lo que farem serà obsequiar als llegidors, enquadernant el folletí pel módic preu que a nosaltres ens costarà fer les encuadernacions al engros, que resulten baratíssimes y a cap diner.

Un bon consell

La Roseta es una nena de 18 anys maca perquè si; tenia un novio y l'estimava molt i per altre part el seu novio com qu'era ric, algunes vegades se mostrava esplèndit amb la noya; vetaquí que la senyora Pona, mare de la Roseta, vegent aixó i tenint por de que algún dia el novio se propasses va cridà a la noia i li va fer la següent recomanació: «Mira filla meva quan el Paco se trobi sol amb tu i el vegis mol expressiu te recomano que t'apartis d'ell desseguida.»

—¿Però mamà com ho veuré jo aixó?

—Molt senzill: quan vegis que tanca un ull com si's tornés borni, saps...

—Bueno; ho faré aixís.

Pero malgrat el bon consell de la seva mamà i perquè aixís havia de passar, es el cas que als pocs mesos la Roseta se trobava malament i se notaven en ella els símptomes de la seva desobediencia.

La mamà, naturalment, ho va conèixer i exclamà:

—Però no't vaig dir que tinguesis cuidado i que quan ell se tornés borni te apartassis d'ell?

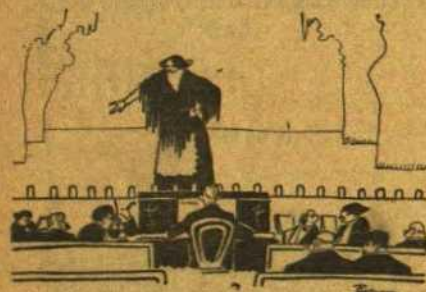
—Sí mamà, però quan ell se va tornar borni jo no hi veia de cap ull,



— Tantes d'ones, i ni una que sobri per mi.

GARNET DEL "PAPITU"

Barcelona és la ciutat
més mundial que hi ha a la terra;
tenim boira i humitat
com si estessim a Anglaterra.
Les Rambles, plenes de bars,
tenen una gran semblança
amb els amples boulevards
de la capital de França.
Els gustos i l'indument
de l'immensa majoria,
hem de dir-ho ingenuament,
son estrangers avui dia.
Hi ha qui va tot afeitats
per fè'l *spormen* anglès,
i molts que ja ho han tastat
prefereixen fè'l francès.
I a fi de que cap detall
hi falti en aquest país,
cantà un elogi al *trevall*
dels *apaches*, es precis.
L'*apache* es l'home més viu
de la Barcelona actual,
no hi ha res més suggestiu
en tota la capital.
S'en riu de la policia
i amb un cinisme atrevit
reventa una joieria
a les dugues de la nit.
Cor que vols, cor que desitjes
l'*apache* en tot fica ma,
enfument-s'en de les fitxes
i del que les va inventar.
Si seguim per tal camí
no serà una cosa estranya
qu'un dia sentim a dir,
qu'han robat al Banc d'Espanya.



I sentirà tot el mon
qu'als Musics-halls assisteix
cantà el cuplet del *Ladrón*
amb la lletra que segueix:

Si tens ganes de robar
fes-ho tal com s'ha de fè

i vesten a *trevallar*
a casa d'un argenté.
Amb tota tranquil·litat
allí podràs fè el paquet,
pitjor fora el resultat
si robessis un llonguet.
Lladret!
Lladret!
ves explotant el negoci
Lladret!
Lladret!
per demostrar qu'ets un soci
que sabs *trevallar* molt net.

**

Entre el Centre Aragonés i el Valencià
i els senyors del Sindicat d'Iniciativa
volen fer un Carnaval de *guasa* viva
qu'asseguren qu'a tothom *epatarà*.
Si és vritat tanta bellesa, preguntem
si també la *Mi-carème* celebraran,
i si al fi de la Quaresma ens donaran
unes festes colossals de *Fi-carème*.

**

L'altre setmana al carrer
de Sant Pau, en cert local,
van representar molt bé
una comedia immoral.
La concurrencia escoltava
atentament la funció,
i a algú li queia la baba
de pura satisfacció.
Van dar proves els artistes
d'estimar les Belles Arts
i les obres realistes
lluïnt-se totes les *parts*.
I quan tothom disfrutava
la policia va entrar,
mentres un xicot cridava:
«Ai, qu'ens venen... a agafar!»

**

El ball de l'Espanyol va se una festa
simpàtica i alegre per demés;
hi havien les cocots de més requesta
i els joves qu'es reventen els calés.
Expansió papitesta i alegria
pels palcos i els recons de l'Espanyol,
i al cafè algún *corrido* convencia
per anà a fer grimegia a un roquerol.
Hi havia alguna nena virtuosa,
amb ganes de no ser-ho l'any que vé

qu'es feia l'ignoscenta i pudorosa
si'l balladò era massa graponé.
A l'hora de sopar, moltes ampolles
de *champany* Cordon Rouge se van gastar
i els pollos per donar gust a les polles
els hi omplien les copes a vessar.
En resum, les disfrees i els juerguistes
van passà una gran nit de sensació
perque van anar a dojo les conquestes
i van trevallà el suro amb afició.

**

Dels balls de la Candelera
del Iris, en parlarem
en el pròxim setmanari,
per falta d'espai i temps.

**

El diumenge a la nit quatre marinos
van anà a fer beguda a «La Patata»,
i a l'hora de pagar van dà un escandol
intervenint-hi el vigilant i els guardies.
De les disputes entre aquets i els *monas*
va resultar ferit un dels barandes.
Moraleja: son molts els que van coixos
per culpa de ficar-se a la *patata*.

**

El divendres que vé la Pauleta
donarà un festival al Liceu,
i esperem llegidors papitescos
que tots hi anireu.
La Pauleta mereix l'homenatge
dels xicots que fan vida de nit,
perque gracies a llurs ballarines
ens hem divertit.



En mig sigle que fa qu'es dedica
a l'alegre ensenyança del ball
qué lliçons haurà dat de *meneyos*
de mitj en avall!
I sabem que la propia Pauleta
algún ball marcarà al festival,
i això és cosa de més transcendencia
que'l difícil problema social.

Una terenyina

UNA portera de 70 anys —i em quedo
curt— fregant els vidres del kiosk, cau
i es fa un tall a la cama. Una veïna hi
acudeix i per a estroncar-li la sang li
posa una terenyina en el tall. Però la sang, com si rès.
L'adroguer, l'home de la planxadora i el camàlic de
la cadira del cantó, porten la pobre dòna a la Casa de
socorro.

El metge pregunta: —Què és això? —referint-se a la
terenyina.

L'adroguer: —Crec que és una terenyina.

El metge: —Una terenyina? —estranyat.—Una te-
renyina en el tall... I, com us dieu bona dòna?

—.....!

—I, sou soltera o casada?

—Posi... viuda...

—Oh, viuda! Una cosa o altra...

—Ja veurà. Me vaig casar als 15 anys, i al cap d'un

mes, el meu marit me va fugir amb una mestra. Mai més n'he sapigut res.

El moço de l'enfermeria:

—Ara comprenc la trenyina del talll...



Ja era hora!

Després de dugues setmanes de dejuni forçós, el diumenge passat varem tornar a menjar pilota. Això de no poguer anar a moure xibarrí i cridar «burro», «màtal», «lloro» i altres fineses, es pel que té a la massa de la sang el virus deportiu, una privació tan grossa, com el privar als del «Espanyol» de jugar a cartes o a n'en Cò de remenar «boi-scouts».

El diumenge vam tornar-hi, però ens van dar el vi barrejat amb aigua. L'Espanyol y l'Uni tenien que veures les cares, i en virtut de no sé quins geroglífics i regles de tres, la cosa va fer figa. En Torres Pullastres i l'Hardoy «dentista americano» han escrit memorials per explicar el com y el què y el de quina manera ha anat tot el tinglado, més l'únic que n'he tret en clar, després de molt fixarm-hi, és que no van jugar.

El diumenge ens en van dar, més va ésser sense sal, sense suc i sense substancia.

Una cosa d'estar per casa, amb barreja de casaques i el debut d'en Bau i en Mallorquí a can Barcelona. No'm vaig divertir i això que jo em diverteixo amb poca cosa.

Veuen? El dilluns la cosa ja va anar més com cal. Totes les paraules dolces i els epítets galants que'l bon aficionat guardaba al pap, amb perill de que se l'hi fés verdet, van poguer sortir i algú fins va trobar-se amb que no'n tenia prou.

Es tractava d'allò tan vell, que'n diuen Copa Gamper. (Si tenen memoria potser s'en recordarán.) L'Uni per un costat i l'atri, o siguis el Barcelona per l'altre, van treurer de l'armari tot lo bò i millor a fi i efecte de quedar com uns homes. Fins duyen de jutje de pau al gran Hamilton, que com la Tomasa, no més sona en les grans solemnitats. La cosa va comensar amb més empena que un discurs den Masferrer.

En Hamilton desde'l bon comensament en pifia tres de cada dos que'n toca, i el públic l'hi diu quatre carinyos.

En Greenvvell s'està sis minuts trevallant un dribbling, i quan el té apunt l'hi prenen la pilota. Els socis aplaudeixen la bona voluntat.

L'arqueològic Puntès, juga amb cara d'esverat i trevalla més que si anés a cobrar rebuts. Quan estava amb una cama al aire i l'altre picant, un del públic, li diu: «nas de llauna» i l'home s'hi fa a «setas».

tocat en l'amor propi. Intervenien les potencies, i en Hamilton, carinyosament, aconsella al «tramendu» que prengui tila o catxassa, dugues coses que van bé per ocasions semblants.

En Cuervo es llueix de debó. Tan aviat es a dalt com a baix, per l'aire com per terra, i entre ell i el pal, ho paren tot. A les tribunes diuen que té xiripa. Val més aixís si es aficionat a la manilla.

En Varela porta mala ideia, i en Brú l'hi diu que un altre dia. El jutje bada en anglès, i en els «offsides» es fá un enigma més enrevesat que un article den Xenius.

Un cop mastegades les tradicionals llimones, l'Armet s'en recorda i dispara amb bala rasa, i si es descuida (no ell, l'altre) hi han desgracies. En Mallorquí, que té al camp uns quants amics que's veu que l'hi duen afecte, s'en recorda que també en sab i la fica. El «soberano» no ho veu prou clar i esvalota. Al cap d'una estona, l'Alcantara també suca i al «respectable» tampoc l'hi agrada i brama. Per equilibrar la cosa, l'Armet fa un goal, tirat desde Granollers, que'n Bau no para, perquè no se'l esperava. Això ja es més del gust de les masses. En Greenvvell, per passar l'estona es dedica a fer travetes, i allavors s'arma el gran «cocido». Els del tendido salten al ruedo i en Hamilton toca'l dos i el final. En Torres l'hi agafa el pito: sembla que hi tornen però no hi tornen: i s'acaba quan en Cuervo, diu: alantall... Els de l'«Uni» s'en van... Y en fi: la gran barrila.

Ja convenfa, ja, una cosa aixís, després de dugues setmanes de dejuni. Jo, d'ara en endavant, ho anunciaria:

«Gran partit entre'l club tal i el club qual.»

«Al final patacades.»

Tindrien llenol

Els de fora

No tot han d'ésser cosses tràgiques. El football també té's seus ratos de bon humor. El dilluns al matí a can Barcelona, va haver-hi un... diguemne partit, entre's manos del mateix i un «formidable equipo» de Castellbisbal.

Els simpàtics futboleros «castellbisbalins» no'n saben molt, val a dir ho, pero juguen amb sombra. El porter sembla un Manelic revingut i un dels defenses (230 kgs.) entrava amb molta empena. Si toqués pilota fora un gran jugador.

Un altre dels «sportmen rurals» és més calvo que el Gallo. Ja ho havia sentit dir jo que la pilota feia tornar calvo. També hi jugava el popular Jaumet de les pastes. Va ésser ovacionat pels seus treballs afiligranats. Amb el «team» de fora, va venir el secretari de l'Ajuntament, el nunci, l'agutzil, el capellà, sis veïns i una veïna. Després va haver-hi tec i bona harmonia. En fi: un bon rato és un bon rato.





—Voldria uns polvos per la cara i els altres pel peus.
—Els que tenim, tant serveixen per dalt com per baix.



Potins forans

ABEN quina és la població de Catalunya que té'l nom més papitesc? Sí? Doncs ja saben aont voleu dir. El riu que hi passa aprop és també el riu que té'l nom més papitesc no de Catalunya sino de tota la terra. Saben quin és? Doncs entesos. Per si de cas hi hagués algun babau que no hi caigués, direm que la població no anomenada no té estació de ferrocarril, però té automòvil propi com les famílies acomodades. Per anar-hi des de Barcelona lo més procedent és pujar a l'estació del Nort agafant el tren que tira amunt, agafa a mà esquerra, tomba a la dreta, se torsa i no'm facin dir més que prou hem dit malgrat haver-nos callat lo millor.

En aquesta localitat forana n'hi passen de bones com a totes les localitats de dintre i de fóra i al PAPITU li agrada estar-ne enterat per anar coneixent lo que és el món vist per un forat, que és un forat molt buscat i poc trovat.

A... (are anavem a dir el nom si'ns descuidem. No val a badar!) An aquell lloc hi habita un forner que com tots els forniers té la dona més blanca que la farina i que la llet encare que de llet no tots els forniers ne tinguin. El forner de qui parlem ne té per donar i per a vendre, però la dona i no la ven. Es molt bon home i fa moltes caritats. La seva dona és la primera de re-

coneixe'ho, però lo que li sab greu i li arriba a l'ànima és que se li gastin els quartets i les forces de flaquesa (o més ben dit de fortaleza (anant a certes cases de (si'ns descuidem tornem a dir el nom del poble) Com que's un nom tant papitesc i a les cases a que fem referencia s'hi fan coses tant papitescues, la llengua se'ns n'hi anava.

En aquestes cases, que son propietes de carrers estrets, encare que no sempre siguin estretes, el forner hi és més (aquí el nom del riu que passa per la població) que a casa seva, i ja se sab que si un solter fa certes visites ningú se n'estranya però quan el parroquià és casat, la cosa ja varia d'especie i tot el veïnat no fa més que comentar les fetes del forner que s'ha fet l'home més popular de la població. Tothom ne parla i en murmura. Allò és un desfet, tant desfet que'l PAPITU no's pot estar de fer-ne menció perque seria faltar als principis del papitisme més rigorós i clàssic.

A la botiga és una gatzara continua. Una parroquiana li diu:

—Veïam si hauràs de pujar el pà.

—Sí, com que tot s'apuja—diu l'altre.

Unes veïnes parlen de l'assunto:

—Ai pobre de la seva dona! Ja la planyo.

—Ja ho pots ben dir, pobreta.

—Doncs mireu—diu un altre—jo trovo que un home ha de correr tant com pugui.

—Vaya quins consells!

—Sí, dona, perque sempre s'aprèn alguna cosa.



Els més hermosos

Motius del Masnou:

A can Suma; a can Ull de cul; a can Caga espès; a can Caga malasa; a can Caga basses; a can Caga rases; a can Caga pinyasses; a can Cagané; a can Caxalada; a can Mocs; a can Torra bolados; a can Caxalada; a can Marquès de la manguera; a can Murrut; a can Morrus de Badella; a can Nena; a can Samalsa; a can Peseta; a can Quirolí; a can Rutllat; a can Espiritista; a can Músic; a can Anchova; a can Caquet; a can Barretines; a can Mala nit; a can Bondia tinguem; a can Fideu; a can Pa y carn; a can Mai me canso; a can Calsetes; a can Got y fandango; a can Barraló; a can Pallús; a can Papi; a can Bueno; a can Set esquerres; a can Cayona; a can Sopes i seques; a can Pela i trenta; a can Bandarra; a can Patatetes; a can Trinquis.

De Figueras

Coses del ball

Estava ballant una polca una xamósia noia amb un jovincel, el qual tenia moltes ganes de saltar i ella després d'haver-li pregat dues vegades que no saltés i tornar ell a repetir-ho, li digué ella amb veu compungida:

—Li recomano, si no és molestar-lo, que no salti tant, puix avui he prè dos bolados purgants.



Poca atenció

Era en un establiment dels que venen sabates de goma: estava el dueny de l'establiment despatxant aquesta mercaderia quan hi entrà un pagès que duia un gros tapaboques que'l posà sobre d'una cadira que hi havia un parell de sabates i s'hi assentà. El dueny de l'establiment se'n adonà, i se'n va tot decidit an el pagès i li diu:

—Vol fer el favor d'aixecar-se, que te dos xanclos sota del cul?



Pica que pica
sempre picant,
fins que la peça
treu un suc blanc.

(Solució al número vinent.)

Solució al número passat

EL DIDAL

CASTELLANADES

Un jove, molt conegut a Barcelona per les seves aficions artístiques i les seves aficions a parlar castellà, deia:

Me hacen un nada trato al aceite

La traducció al número vinent.

Traducció del número passat:

A la calle tres camas en casa de uno de monte galo para acompañarlo a un músico ajo.

AL CARRER TRES LLITS A CASA D'UN DE MONGAT PER A

• ACOMPANYAR-LO A UN MUSIC-HALL

CORRESPONDENCIA

K. Kauets: El «cas rar» és molt bonic però és altament perillós.—*Clero*: Els hi publicarem quan els hi toque.—*José Tella*: Son una mica massa rebuscats.—*Trenca Cantis*: Es poc nou allò del tall.—*M'ayca y Ardem*: Li publicarem tot, que's com si li diguessim té, té i té.—*Orravan Tortosa*: Es un xisto molt bonic i el publicarem malgrat haver-lo trobat una mica conegut del públic del PAPITU. Vostè li dona una forma nova que agradarà.—*Enriqueta Mam Ella*: N'aprofitarem quelcom, qual quelcom serà lo millor de lo que'ns envia amb nom de dona.—*Malo Aras*: Vostè va tenir l'idea, però altres llegidors també la varen tenir i ens ho varen aconsellar. Els pirops de vostè son magnífics i els posarem al Concurs com els altres, perquè a cada hu lo que sigui seu.—*Memfis Foot-Ballista*: Es una mica gastat i l'Epigrama ja va ser publicat al PAPITU.—*Pitus*: Ne farem un xisto.—*Mossen Baldufa*: Els monòlegs den Pep Marquès, ens van semblar poc nous per la literatura papitesca.—*Ous Rambo i C.*: Mil mercès pels seus treballs. Però aquesta vegada els trobem poc frapants.—*El Negret meu*: Es perillós i si'l publicuèssim potser ens dirien amb raó que'ns fumem de la moral.—*El cavaller de la trista figura*: Li publicarem perquè farà riure molt al nostre públic acostumat a la rialla.—*Sielk Niels*: Li publicarem, quan li trobarem un xisto apropiat.—*Un masnuvi que la té molt grossa*: Els hi publicarem quan serà l'hora.

Papitu del Carrer Molas: Li acceptem els dos retalls.—*Un amic den Mulet*: Devegades diem que ja ho publicarem, però al fer una revisió ens decidim per no publicar-ho. Els cuplets que'ns envia aquesta setmana els publicarem amb seguretat completa.—*Mossen Baldufa*: Aprofitarem lo que podrem. L'escriure de vostè no'ns farà pas perdre el llegir a nosaltres, perquè's veu que a vostè no li agrada res curt.—*Un amic de les charmanetes de nit*: De la relació ne farem un xisto. Dels motius li haig de dir de no posar el nom del poble d'ont procedeixen.—*Petit noi*: Mercès per la felicitació. Mercès per el pirop pel concurs i mercès dels xistos, dels quals n'aprofitarem un.—*Un aficionat al Cinematograf*: Mercès pels pirops.—*Un que fa temps que no's beu els ous*: Deu estar massa gras i li deu convenir menjar poc. Vetaquí perquè no se'ls beu.—*Julianitu E.*: Li publicarem un dels combles que fa molt bonic i fa riure molt.—*Fafner il dracco*: Es un bon programa, però lo que fa riure no té gaire novetat.—*La Comissió de Sant Boi*: Mil mercès: els hi publicarem quan sigui l'hora.—*Xim*: Està molt ben relatat i especificat, però té un final poc concentrat.—*Lola*: Estimada Lola. Dels joves que'ns demana informes no li podem dir res perquè no'ls coneixem, però procuri obrir l'ull o més ben dit si pot ser tènquil per lo que pogués ser.—*Sada Dulaxi*: Mirarem de retocar-lo, perquè tal com vostè el toca potser és massa dallonses.

El cavaller de la trista figura: Es un quènto molt del cas, però no fa per la casa.—*Xinagas*: Es aquell mateix quènto tant espatarrant que nosaltres varem publicar fa algun temps. No se'n recorda?—*Confetti i Serpentina*: Molt agraits li quedem. Els posarem al rengle i quan els hi toqui allò que se'n diu, el torn els publicarem.—*Un que li puja i baixa*: Del segon ne farem un xisto, que segons me sembla serà molt bonic i agradarà com tot lo que's publica al PAPITU... que és triat i remenat.—*Tronxo*: Es molt bonic i expressiu: li publicarem.—*Mossen Baldufa*: Li agraïm els molts treballs que fa per la Casa. Homes com vostè van de primera. En quant a lo del periòdic *M. Alegre*, deixils fer, que visqui tothom. Lo que'ns envia aquesta setmana és acabat a base de xistos publicats al PAPITU.—*P. Endejo*: Mil mercès. Aprofitem la castellanada i potser farem lo mateix amb el xisto.—*Epatse Divad*: No son gaire nous, però esperem que'ls altres que'ns enviarà ho seràn, perquè vostè n'envia de bones.—*Trompeta*: Mercès dels pirops.—*Samali*: Visca el PAPITU.—*Triat*: Diu que'ls chauffers estàn molt contents de nosaltres. Nosaltres també ho estem d'ells.—*Saltat*: No li podem publicar.

L'HUMOR ESTRANGER



—Aquest any van molt escotades les senyores.
—Oh! i els caps també.



—La felicito. Ha cantat com una sirena.
—Oh! mestre, vostè exagera.
—Vull dir com una sirena d'automòbil.



1.—El marquès de Cervolant havent convidat al vescomte d'Entresol a passar vuit dies a caseva, aquest desitjant que la seva flavia ho aprofiti la presenta com a sa germana lola. La cosa va anar de primera, i van instal·lar germà i germana en cambres separades.



—Acabí d'una vegada, Gastó, sinó a l'últim me farà enyorar al meu marit.



2.—A l'endemà un criat els va avisar que el tren marxava a les 11 h. 47 m. i la parella va tocar el dos avergonyida, desfilant per davant del servei irònic. La falsa germana, no sabent a què atribuir aquesta ironia, se va recordar de que no havia desfet el llit.

SECRETOL

El Secretol es l'unic, absolut i eficaç preservatiu de les enfermetats venèrees i sifilítiques.

El Secretol es de resultats comprovats i mes pràctic que'l vulgar preservatiu de goma.

Per humanitarisme deu recomenarse

Preu 1 pesseta

De venda en les principals següents farmacies: *J. Segalá*, Rambla de les Flors, 4 (Centre d'específics); *Dr. Bartomeu*, Ronda S. Antoni, 81; *Liceo*, Sant Pau, 1; *Dr. Pizá*, Plaça del Pi, 6; *Carme*, Carme, 84; *Durán*, Guardia, 16; *Dr. Grau*, Rambla de les Flors, 8; *Dr. Ferrer*, Tallers, 64, i en les drogueries dels *Srs. Dalmau i Oliveres*, Plaça Universitat; *Carme*, Carme, 76 i Ponent, 2, i en totes les cases on venguin aquesta classe d'articles.

DR. SERRALLACH

Especialista en les malalties dels ronyons i de les vies urinaries
Pelayo, 40—De 12 a 2 i de 6 a 9. - Festius de 10 a 12

Consulta econòmica: De 7 a 9.—Jovellanos, 9



Per a montar
amb comoditat
y sense fatiga
compreu bicicleta

SANROMA

Balmes, 62 - Telefon, 1445
BARCELONA



LADILLAS (cabras)

exterminades en un minut amb

L'INSECTICIDA PARADELL

UNA pesseta frasc : Per correu 1'50 ptes.

Farmacia Paradell - Asalto, 28 (carrer Nou)

LES INJECCIONS I LAVATGES

en els fluxos recents, generalment ademés d'allargar la curació soles produir complicacions. El sàndalo i l'arheol esmortueixen al principi la malaltia, però tenen l'inconvenient de que en general no l'acaben puix deixant de pendre'ls surt altra vegada el mal, lo que fa que novament se torni a pendre'ls mateixos arheol i sàndalo i s'esmortueix altra volta; se deixen de pendre i ve altra vegada i sempre aixis, no conseguint altra cosa que fatigar els ronyons, produint dolors molt forts. Amb les antigues especialitats Paradell res d'això succeeix, i en pocs dies i sense perill s'arriba a una absoluta curació, sense ulteriors conseqüències, gastant relativament poc, lo que està provat fins l'evidència per vintisis anys d'èxit.

DR. CAMPS

VIES URINARIES
Aplicació intravenosa del 606

Consultas particulars: Ronda Universitat, 14, pral. 1.^a - De 3 a 5. Consulta econòmica: Fusteria 2 i 4, 1.^{er} - De 12 a 1 i de 7 a 9

Almanac del "PAPITU" 1914



— Miri, ballant el tango vostè ha de quedar...
— Com si el ballador se'm tirés...
— A sobre; justa!